

Koszalin, dnia 17 stycznia 2024 r.

SKO.4170.2192.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 ust.1 pkt 1 oraz art. 156 § 1, art. 157 § 1, art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.),
- art. 84 ust. 1 i 2, art. 85 ust.1, ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz.U z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 ze zm. – zwanej dalej ustawą o „ooś”- wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli);
- § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397 wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli),
- art. 1 ust.1 i ust.2, art. 2 i art.17 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz.570),

w związku z wnioskiem z dnia 7 sierpnia 2023 r. złożonym przez o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Samorządowego Kolegium w Koszalinie z dnia 20 lipca 2023 r. znak SKO.4170.646.2023, mocą której odmówiono stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RGPO.6220-16-9/2011 z dnia 4 stycznia 2012r. określającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na budowie i eksploatacji jednej elektrowni wiatrowej o mocy 1,5 MW, wraz z infrastrukturą na działce nr 230 obręb ew. Jeżyce

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie w składzie:

Przewodnicząca – Agata Witkowska (sprawozdawca)
Członkowie – Joanna Mojska
– Joanna Lipińska

na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2024 r. orzeka:

utrzymać w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie z dnia 20 lipca 2023 r., znak SKO.4170.646.2023

Uzasadnienie

Na wstępie należy przywołać chronologię zdarzeń mających wpływ na rozpatrzenie przedmiotowej sprawy.

Decyzją z dnia 20 lipca 2023 r. znak SKO.4170.646.2023 (obecnie objętą wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy), Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 23 kwietnia 2018 r. o stwierdzenie

nieważności decyzji wydanej przez Wójta Gminy Sławno z dnia 4 stycznia 2012 r. znak: RGPO.6220-16-9/2011 orzekło o odmowie stwierdzenia nieważności.

Z rozstrzygnięciem nie zgodził się składając do Kolegium wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W motywach wniesionego środka strona podał, iż orzeczenie I instancji wydane przez Kolegium jest rozstrzygnięciem które pominęło szczegółowe zbadanie zasadniczej kwestii stanowiącej podstawę pierwotnego wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Wójta Gminy Sławno, a dotyczącej zweryfikowania czy zachodziły podstawy z art. 63 oraz art. 71 ustawy ooś. W ocenie wnioskodawcy ziściły się bowiem przesłanki określone w art. 63 ust.1 pkt 1 a, b, d, e, f, g ustawy ooś, bowiem działka wnioskodawcy nr 325 ma przeznaczenie siedliskowe i znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie realizowanej na działce nr 230 inwestycji, tj. w obrębie 93 m. W konsekwencji powyższego zarzutu wskazuje, iż decyzja Wójta Gminy Sławno została wydana z rażącym naruszeniem regulacji art. 63 ust.1 pkt 1 a, b, d, e, f ustawy ooś czego nie dostrzegło Kolegium w decyzji z dnia 20 lipca 2023 r., zatem wniosek złożony w trybie art. 127 kpa o ponowne rozpatrzenie sprawy w ocenie strony staje się być w pełni zasadny.

Stanowisko w sprawie złożył także zawodowy pełnomocnik działający w imieniu i na rzecz inwestora - (data wpływu do Kolegium 12 grudnia 2023 r.), wnosząc o utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia wydanego przez Kolegium w I instancji w dniu 20 lipca 2023 r., znak SKO. 4170.646.2023.

Należy również zaakcentować, iż wniosek z dnia 23 kwietnia 2018 r. o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno z dnia 4 stycznia 2012 r. znak: RGPO.6220-16-9/2011 rozpatrywany jest przez Kolegium po raz kolejny. Kolegium postanowieniem znak: SKO.4170.1071.2018 z dnia 12 lipca 2018 r. (utrzymanym w mocy postanowieniem Kolegium znak: SKO.4170.1828.2018 z dnia 21 sierpnia 2018 r.) o odmowie wszczęcia postępowania w ww. sprawie, wobec faktu, że w odniesieniu do wskazanej przez wnioskującego decyzji, Kolegium rozstrzygając sprawę wcześniejszego wniosku o stwierdzenie nieważności tej decyzji Wójta Gminy Sławno, złożonego przez grupę 13 mieszkańców Gminy Darłowo, decyzją z dnia 13 listopada 2017 r. znak: SKO.4170.1987.2017 utrzymało w mocy pierwszoinstancyjną decyzję Kolegium z dnia 28 sierpnia 2017 r., znak: SKO.4170.1353.2017 – umarzającą postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji znak: RGPO.6220-16-9/2011. Tak więc sprawa z wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno z dnia 4 stycznia 2012 r. została ostatecznie i prawomocnie zakończona, zaś decyzja Kolegium z dnia 13 listopada 2017 r. korzysta z powagi rzeczy osądzonej.

W wyniku skargi do WSA, postanowienie powyższe zostało uchylone wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 maja 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 1092/18. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że wspomniana wyżej decyzja Kolegium znak: SKO.4170.1987.2017 i poprzedzająca ją decyzja znak: SKO.4170.1353.2017, nie rozstrzygnęła kwestii nieważności przedmiotowej decyzji Wójta, a tym samym jej zgodności z prawem. Skutkiem tej decyzji było przerwanie i zakończenie dalszego biegu postępowania prowadzonego w trybie nadzwyczajnym z wniosku ww. podmiotów, w rezultacie czego nie doszło do merytorycznego zakończenia tej sprawy. Umorzenie postępowania miało zatem charakter wyłącznie formalny (procesowy). Sąd wskazał, że ponownie rozpoznając sprawę rzeczą organu będzie rozważenie wniesionego

przez skarżącego wniosku pod kątem występowania przesłanek do wszczęcia postępowania nadzwyczajnego z uwzględnieniem przedstawionej przez Sąd oceny prawnej, a w dalszej kolejności do oceny, czy skarżącemu przysługuje legitymacja procesowa do żądania stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla realizacji przedsięwzięcia. Skarga Kasacyjna na ww. wyrok WSA, wniesiona przez _____ została oddalona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 1976/21.

Kierując się wytycznymi zawartymi w przywołanych powyżej wyrokach, Kolegium w dniu 30 czerwca 2023 r. wszczęło postępowanie administracyjne na wniosek Pana _____

w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno z dnia 30 czerwca 2023 r., zaś po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzją z dnia 20 lipca 2023 r., znak SKO. 4170.646.2023 (obecnie objętą wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy) orzekło o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak RGPO. 6220-16-9/2011 z dnia 4 stycznia 2012 r.

Przypomnieć należy, iż powyższą decyzją Wójt Gminy Sławno orzekł o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. przedsięwzięcia na wniosek inwestora _____

z dnia 19.10.2011 r. (data wpływu). W dniu 23 kwietnia 2018 r. do Kolegium wpłynął wniosek _____ o stwierdzenie nieważności ww. decyzji na podstawie art. 156 §1 ust. 1, 2, 5, 6 i 7 k.p.a. w związku z naruszeniem art. 79 ust. 1, art. 4; art. 5 oraz art. 30 - w związku z art. 33, art. 39 i art. 3 ust. 1 pkt. 11 litera c - ustawy z dnia 03.10.2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, a nadto wskazując na rażące naruszenie art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 k.p.a. W uzasadnieniu wnioskodawca podnosił, że organ miał obowiązek opublikować obwieszczenia wynikające z treści art. 33, art. 39 w związku z art. 30 i art. 79 ustawy ooś w prasie, czego nie wykonał, nie zapewniając tym samym możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. W ocenie wnioskodawcy, stanowi to rażące naruszenie prawa, „nie do zaakceptowania w Praworządnym Państwie”. Wnioskodawca dalej wywodzi, że naruszone zatem zostały przepisy art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co winno skutkować zastosowaniem art. 11. Wnioskodawca zarzucił ponadto naruszenie zasady powszechnego dostępu do informacji o środowisku w związku z postanowieniami zawartymi w art. 7 i 8 konwencji z Aarhus, które są pierwowzorem gwarancji udziału społeczeństwa w sprawach mających znaczenie dla środowiska oraz możliwości zgłaszania przez społeczeństwo uwag bezpośrednio.

Pan _____ wskazał także, że w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, jego wniosek należy potraktować jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 k.p.a. wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności. Ponadto wniósł o przeprowadzenie rozprawy przed SKO w Koszalinie z zapewnieniem jego osobistego udziału

z uwagi na złożoność zagadnień, a także rozpatrzenia ww. decyzji łącznie z uwagi na wzajemne powiązanie obszarem oddziaływania.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 sierpnia 2023 r. (8 sierpnia 2023 r. data wpływu do Kolegium) o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Kolegium z dnia 20 lipca 2023 r., znak SKO.4170.646.2023 o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak RGPO.6220-16-9/2022 z dnia 4 stycznia 2012 r. ustaliło i zważyło co następuje: przedmiotowy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem decyzja z dnia 20 lipca 2023 r. została wydana zgodnie z przepisami prawa, a przeprowadzone postępowanie nie wykazało, aby decyzja Wójta Gminy Sławno z dnia 4 stycznia 2012 r. zawierała wady wymienione w art. 156 § 1 k.p.a.

Przed przystąpieniem do merytorycznego, ponownego rozpatrzenia sprawy należy przybliżyć instytucję stwierdzenia nieważności unormowaną przepisami kodeksu postępowania administracyjnego. Podkreślić należy, że instytucja stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i stoi w opozycji z zasadą trwałości rozstrzygnięć administracyjnych, wynikającą z art. 16 § 1 k.p.a., dlatego też może być stosowana jedynie po zaistnieniu enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. przesłanek.

Zgodnie z tym przepisem, organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

1. wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
2. wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
3. dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco,
4. została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
5. była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
6. w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
7. zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Jak trafnie wskazał Skład Orzekający Kolegium w I instancji jedną z przesłanek warunkujących stwierdzenie nieważności decyzji jest przesłanka wyspecyfikowana w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. stanowiąca o wydaniu decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa administracyjnego. Powszechnie przyjmuje się, że do takiego naruszenia dochodzi wówczas, gdy decyzja w sposób oczywisty i bezsporny narusza konkretny przepis prawa, a ponadto jej obowiązywanie wywołuje skutki niemożliwe do zaaprobowania w praworządnym państwie.

Nie stanowi natomiast podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, odmienna ocena dowodów przeprowadzonych w postępowaniu administracyjnym, dokonana przez organ wyższego stopnia w postępowaniu nadzorczym.

Co istotne, rażące naruszenie prawa występuje w przypadku naruszenia przepisu prawnego, którego treść bez żadnych wątpliwości może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu, tj. takim, który nie wymaga dalszych wyjaśnień. Przyjąć należy, iż rażące naruszenie prawa stanowi kwalifikowaną formę naruszenia prawa, którego nie można

utożsamiać z każdym naruszeniem (vide: wyrok NSA z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt II OSK 636/20).

W orzecznictwie przyjmuje się, iż o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony, oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze-skutki, które wywołuje decyzja, niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia obowiązującej zasady praworządności (vide wyroki NSA z dnia 29 maja 2020 r., sygn. I OSK 1383/19 oraz z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt II OSK 1954/13).

Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną, a więc chodzi o sytuację, gdy istnienie tej sprzeczności da się ustalić przez proste zestawienie. W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa. Natomiast skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządne państwa.

Jak trafnie zauważył Skład Orzekający Kolegium w I instancji, przy rozpatrywaniu sprawy w kontekście postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności należy również wziąć pod uwagę przesłanki negatywne wskazane w § 2 ww. przepisu, zgodnie z którymi nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne. Dodać przy tym należy, iż przesłanki negatywne dotyczą wszystkich przypadków ujętych w art. 156 § 1 k.p.a. W sytuacji zaistnienia którejkolwiek z nich i jednoczesnego wywołania przez decyzję wspomnianych nieodwracalnych skutków prawnych, bądź gdy od dnia doręczenia lub ogłoszenia kwestionowanej decyzji upłynęło co najmniej dziesięć lat – rozstrzygnięcie to pozostaje w obrocie prawnym. Nieodwracalny skutek prawny zachodzi, m.in. gdy cofnięcie, zniesienie, czy też odwrócenie skutków prawnych wymaga takich działań, do których organ administracji publicznej nie ma umocowania ustawowego i nie może skorzystać z drogi postępowania administracyjnego. W tym miejscu należy przywołać wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 grudnia 2013 r. sygn. akt II OSK 1712/12, który interpretuje kwestię nieodwracalności skutków prawnych. W ocenie Sądu „Nieodwracalność dotyczy skutków prawnych, nie sfery faktycznej. Należy ją rozpatrywać mając na uwadze zakres właściwości organów administracji i ich kompetencję do zniesienia skutków prawnych. Jeżeli pozostaje ona poza zakresem kognicji organów administracji, np. pozostaje w gestii sądu powszechnego, wówczas skutek wywołany aktem administracyjnym jest nieodwracalny”. Wskazuje się, że generalnie nieodwracalność skutków prawnych dotyczy trzech sytuacji: gdy przestał istnieć przedmiot rozstrzygnięcia, podmiot, któremu prawo przysługiwało, utracił zdolność zachowania tego prawa oraz gdy nastąpiła zmiana stanu prawnego.

Obecny Skład Orzecznicy Kolegium przeanalizował ponownie sprawę i ustalił, że sprawa została uprzednio rozpatrzona przez Kolegium w sposób kompleksowy i zupełny i w niniejszym zakresie podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Skład Orzecznicy

Kolegium w I instancji dzieląc także ustalenia prawne czynione przez ten Skład. Przypomnieć należy, iż u podstaw wydanego przez Kolegium w dniu 20 lipca 2023 r. rozstrzygnięcia leży następujące ustalenie.

Skład Orzekający Kolegium w pierwszej instancji biorąc pod uwagę wytyczne zawarte w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie sygn. akt II SA/Sz 1092/18 z dnia 30 maja 2019r. dokonał weryfikacji legitymacji procesowej wnioskodawcy postępowania nieważnościowego. W konsekwencji czego ustalając, że Panu

winien przysługiwać przymiot strony w postępowaniu. Z ustaleniami tymi należy się zgodzić, bezsprzecznym jest, iż analizując podstawę przyznania wnioskodawcy przymiotu strony postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji, należy wziąć pod uwagę obecnie obowiązujące przepisy prawa, gdyż postępowanie to rozpatrywane jest w nowej sprawie administracyjnej (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1991 r. sygn. akt III AZP 2/91, OSNCP 1992/2/3, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 24 sierpnia 2017 r. sygn. akt II SA/Po 227/17 oraz z dnia 19 października 2017 r. sygn. akt II SA/Po 259/17) organ zatem winien ustalić interes prawny strony z uwzględnieniem przepisów obowiązujących w dacie rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu nadzwyczajnym. Ocena ta nie powinna ograniczać się jedynie do analizy przepisów szczególnych obowiązujących w dacie rozstrzygnięcia sprawy, ale brać pod uwagę również inne przepisy prawa materialnego z uwzględnieniem ogólnej zasady art. 28 k.p.a. W realiach rozpatrywanej sprawy ustalenia o przyznaniu przymiotu strony postępowania oparte są o zapisy ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych w kontekście regulacji art. 4 ust.1 w związku z art. 2 ust.3 ustawy oraz zapisów zawartych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia dotyczącej całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej wyznaczającej tym samym obszar oddziaływania przedsięwzięcia w wielkości w przybliżeniu 1220 m. Wobec ustalenia, że ze względu na parametry planowanej zabudowy, teren działki skarżącego znajduje się w odległości mniejszej niż wskazany w art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych i nie byłaby możliwa legalna zabudowa (organy są obowiązane uwzględniać przepis art. 4 powołanej ustawy na każdym etapie procesu inwestycyjnego) tej działki budynkiem mieszkalnym (albo budynkiem o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa). W orzecznictwie sądów administracyjnych wydanym na kanwie postępowań o środowiskowe uwarunkowania przyjmuje się, że przymiot strony w postępowaniu administracyjnym winien być interpretowany z uwzględnieniem oddziaływania przedsięwzięcia, zatem za trafnością ustaleń Kolegium w I instancji przemawia także orzecznictwo sądów (vide wyrok NSA sygn. akt II OSK 3020/13 z dnia 15 lipca 2015 r.).

Strona inicjując postępowanie o stwierdzenie nieważności swój interes prawny w postępowaniu wywodziła z naruszenia prawa własności, które podlega ochronie w myśl przepisów art. 140 -143 k.c., gdyż jest ona właścicielem nieruchomości zlokalizowanej na działce nr 316 i nr 325 w obrębie ewidencyjnym Jeżyce. Z księgi wieczystej KO1K/ oraz KO1K wynika bezsprzecznie, iż wnioskodawca jest właścicielem działek nr 316, nr 325 oraz 141 w obrębie Jeżyce. Najbliżej działki inwestycyjnej nr 230 obręb Jeżyce (obecnie nr 230/1 i nr 230/2) zlokalizowane są działki wnioskodawcy nr 316 i nr 325. Według orientacyjnych pomiarów dokonanych w systemie informacji przestrzennej, dostępnym na stronie <https://slawieskie.e-mapa.net/> odległość ta wynosi odpowiednio 771 m i 754 m (w linii prostej) w związku z powyższym za całkowicie

chybione i nie mające wpływu na wynik postępowania należy uznać twierdzenia wnioskodawcy zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jakoby działka nr 325 znajdowała się w odległości 93 m od działki inwestycyjnej nr 230, zwłaszcza, iż podnoszona okoliczność nie ma wpływu na ustalenia w zakresie legitymacji w niniejszym postępowaniu, bowiem ta została przyznana wnioskodawcy w oparciu o ustalenia poczynione przez Kolegium.

Po weryfikacji przymiotu strony w postępowaniu organ I instancji przeanalizował przepisy dotyczące wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zatem decyzji, która w ocenie wnioskodawcy winna być wyeliminowana z obrotu prawnego jako decyzja objęta wadą o kwalifikowanym charakterze z art. 156§ 1 pkt 2 k.p.a. Godzi się jeszcze raz podkreślić, iż analiza przepisów prawnych dokonywana jest według stanu prawnego na dzień wydania kwestionowanej decyzji, tj. na 4 stycznia 2012 r., bowiem w postępowaniu nadzwyczajnym decyzja nie podlega ocenie wg aktualnego stanu prawnego.

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach objęta obecnie postępowaniem o stwierdzenie nieważności została wydana na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa ooś). Zgodnie z art. 71 ustawy ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397). Kwalifikacja przedsięwzięcia jako mogącego zawsze lub potencjalnie oddziaływać na środowisko wiąże się z rodzajem dokumentów, jaki należy załączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli planowane przedsięwzięcie zakwalifikowane jest jako mogące potencjalnie oddziaływać na środowisko, wówczas takim dokumentem stanowiącym, co do zasady, podstawę do wydania decyzji środowiskowej jest tzw. Karta Informacyjna Przedsięwzięcia (art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś). Natomiast w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko dokumentem tym będzie Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 74 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś).

Zaakcentować w tym miejscu należy, że przebieg postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko uzależniony jest od rozstrzygnięcia przez organ właściwy, czy konieczne będzie przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, a tym samym konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

W myśl art. 63 ust. 1 ustawy ooś, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko organ stwierdza w drodze postanowienia, kierując się ustawowymi kryteriami, po zasięgnięciu opinii właściwych organów. Zgodnie z art. 63 ust. 2

oos, postanowienie wydaje się również, jeżeli organ nie stwierdzi potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (przepis ten został uchylony dopiero z dniem 24 września 2019 r. na mocy art.1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. , poz. 1712).

Odnosząc powyższe przepisy na stan faktyczny sprawy wskazać należy, iż złożył w dniu 19.10.2011 r. (data wpływu) wniosek w Urzędzie Gminy Darłowo o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia „Budowa elektrowni wiatrowej w miejscowości Jeżyce” na działce nr 230 obręb ew. Jeżyce. Z systemu Informacji Przestrzennej Urzędu Gminy Sławno wynika, że działka ta obecnie jest podzielona na działki nr 230/1 i 230/2. Wójt Gminy Darłowo zawiadomił strony o wszczęciu postępowania oraz o wystąpieniu o opinię dotyczącą potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie w drodze publicznego ogłoszenia (trzy oddzielne ogłoszenia), gdyż ustalił, że stron jest w tym postępowaniu ponad 20 (k. 1-2 akt I instancji). Ogłoszenia były wywieszone na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy Darłowo w okresie od 21.10.2011 r. do 25.11.2011 r. (k. 15-17 akt I instancji). Z ich treści wynika, że ogłoszenia zamieszczono ponadto na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce. Postanowieniem SKO z dnia 23.11.2011 r. znak: SKO.4200.2438.2011 do załatwienia wniosku wyznaczony został Wójt Gminy Sławno, wobec tego Wójt Gminy Darłowo przekazał akta postępowania (k.18 akt I instancji). Wójt Gminy Sławno ponownie zawiadomił strony o wszczęciu postępowania oraz o wystąpieniu o opinię dotyczącą potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie w drodze publicznego ogłoszenia (dwa oddzielne ogłoszenia). Z ich treści wynika, że ogłoszenia zamieszczono na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Sławno, na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce (k. 29-30 i 33 akt I instancji). Ogłoszenia były wywieszone na tablicy ogłoszeń urzędu w dniach 05-21.12.2011 r. (k. 34-36 akt I instancji).

Następnie organ zawiadomił strony w drodze ogłoszenia o otrzymanych opiniach, które nie stwierdzały potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (k. 40 akt I instancji) – ogłoszenie wywieszone na tablicy ogłoszeń urzędu w dniach 19.12.2011 r. – 03.01.2012 r.

Z treści ogłoszenia wynika, że zamieszczono je ponadto na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce. Następnie organ wydał postanowienie o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko znak: RGPO.6220-16-7/2011 z dnia 19.12.2011 r., o czym również zawiadomiono strony w drodze ogłoszenia wywieszonego jak wyżej (k. 41 akt I instancji).

Odnosząc się do zarzutów dotyczących rzekomego braku publikacji obwieszczeń, dotyczących wypełnienia obowiązków informacyjnych zapewniających udział społeczeństwa w postępowaniu, Kolegium wyjaśnia, iż zarzuty te są nie trafne. W postępowaniach, dla

których przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ma charakter fakultatywny (jak w realiach niniejszej sprawy), społeczeństwo będzie miało zagwarantowany udział dopiero od momentu wydania postanowienia ustalającego konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania. Dopiero od tego momentu aktualizują się obowiązki informacyjne organu określone w art. 33 ust. 1, art. 44 art. 79 ust. 1, a także uprawnienia społeczeństwa, w tym także organizacji ekologicznych z art. 44 ooś. W przeciwnym razie, gdy nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania, postępowanie nie wymaga udziału społeczeństwa. Wynika to wprost z art. 79 ust. 1 ooś, który stanowi, że przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Ten literalnie jasny przepis jest w sposób zgodny z jego nie budzącym wątpliwości brzmieniem interpretowanych w literaturze przedmiotu oraz orzecznictwie sądów administracyjnych (vide wyroki; NSA sygn. III OSK 1366/21 z dnia 15 listopada 2022 r. oraz sygn. akt II OSK 2037/14 z dnia 27 kwietnia 2016 r. oraz WSA w Poznaniu sygn. akt IV SA/Po 349/16 z dnia 6 lipca 2016 r. a także komentarz do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wyd. IV Gruszecki Piotr opublikowany w LEX/El. 2023). Czym innym natomiast jest możliwość zastosowania art. 49 k.p.a, która wynika z art. 74 ust. 3 ustawy ooś. Przepis ten stanowi, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 20, stosuje się art. 49 k.p.a., który stanowi, że jeżeli przepis szczególnie tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej. Jest to zasada odrębna, dotycząca wyłącznie ustalonych stron postępowania, niezwiązana z obowiązkiem podawania określonych informacji do publicznej wiadomości w celu realizacji udziału społeczeństwa w postępowaniu. W realiach niniejszej sprawy organ wydający decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach Wójt Gminy Sławno zastosowała niniejszą procedurę zgodnie z przepisami prawa stosując formę obwieszczeń, gdyż ustalony wykaz stron postępowania zawarty w aktach administracyjnych karty 1-2 przekraczał liczbę 20 stron.

Odnosząc się do zarzutów wnioskodawcy zawartych we wniosku o stwierdzenie nieważności, że organ nie wywiązał się z obowiązku podania informacji do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie informacji w prasie, co w jego ocenie wynika z art. 79 ust. 1, art. 30, art. 33, art. 39, art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c ustawy ooś, Kolegium ponownie rozpatrując sprawę ustaliło, iż podziela w całej rozciągłości ustalenia zawarte w decyzji wydanej przez Kolegium w I instancji. Bezsprzecznym i niespornym jest, iż w sprawie zakończonej decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, siedziba organu właściwego w sprawie mieści się na terenie innej gminy (gmina Sławno) niż gmina właściwa miejscowo (gmina Darłowo) ze względu na przedmiot postępowania. W takim przypadku przez podanie informacji do

publicznej wiadomości rozumie się także ogłoszenie w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot postępowania (art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. d ustawy ooś). Ustawodawca wyraźnie wskazał w sposób alternatywny: w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości. Litera. c powyższego przepisu, na którą powołuje się wnioskodawca wskazuje natomiast, że przez podanie informacji do publicznej wiadomości - rozumie się ogłoszenie informacji przez obwieszczenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa - w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu. Wariant ten dotyczy przypadku, gdy projekt dokumentu wymaga udziału społeczeństwa. Jak już wskazano wyżej, w postępowaniach, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ma charakter fakultatywny (jak w realiach niniejszej sprawy), społeczeństwo będzie miało zagwarantowany udział dopiero od momentu wydania postanowienia ustalającego konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania. Dopiero od tego momentu aktualizują się obowiązki informacyjne organu określone w art. 33 ust. 1, art. 44 art. 79 ust. 1, a także uprawnienia społeczeństwa, w tym także organizacji ekologicznych z art. 44 ooś. (vide wyrok NSA sygn. II OSK 1507/15 z dnia 23 lutego 2017 r.). W przeciwnym razie, gdy nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania, postępowanie nie wymaga udziału społeczeństwa. Wynika to wprost z art. 79 ust. 1 ooś, który stanowi, że przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Z przeciwieństwa należy także zauważyć, iż nawet w tych postępowaniach, gdzie udział społeczeństwa jest obowiązkowy oceniając ważkość zarzutu dotyczącego prawidłowości zastosowania przez organ przepisów nakładających obowiązek informowania społeczeństwa o toku postępowania wymagającego jego udziału, w orzecznictwie zwraca się uwagę, że mimo że art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c ooś. przewiduje jako sposób podania informacji do publicznej wiadomości w odniesieniu do projektu dokumentu wymagającego ogłoszenia informacji w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu, to nie można uznać, że jest to wymóg bezwzględny, którego niespełnienie w każdym wypadku musi automatycznie skutkować uznaniem, że społeczeństwo nie zostało należycie poinformowane o toku postępowania wymagającego jego udziału (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie sygn. akt II SA/Sz 325/19 z dnia 23 października 2019 r.). Sąd w przywołanym wyroku uznał, że w sprawie, w której udział społeczeństwa w toku postępowania jest niezbędny, a organy administracji publicznej zastosowały pozostałe formy podania informacji związanych z przebiegiem tego postępowania do publicznej wiadomości, nawet zaniechanie realizacji sposobu informowania społeczeństwa przewidzianego w art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c powyższej ustawy nie oznacza, że nie został spełniony obowiązek zapewnienia udziału społeczeństwa w tym postępowaniu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt II OSK 974/16).

Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy ooś, zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu jest wymagane w postępowaniu w sprawie oceny

oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - rozumie się przez to postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności: weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania, w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jak już wyżej zauważono, nie jest obligatoryjny. Zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy ooś obowiązek ten stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając wskazane uwarunkowania. W przypadku, gdy nie była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nie zachodzi obowiązek udziału społeczeństwa w postępowaniu. W przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 84 ust. 1 ustawy ooś). Zatem należy uznać, że postępowanie wymaga udziału społeczeństwa, gdy w jego toku jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Jak trafnie wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 października 2013 r. sygn. akt II OSK 1274/12, w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji z art. 84 ust. 1 ooś nie jest wymagany udział społeczeństwa. W takiej sytuacji nie znajdują zastosowania przepisy dotyczące informowania społeczeństwa.

W doktrynie i orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że wymóg udziału społeczeństwa w danym postępowaniu musi wynikać z konkretnego przepisu prawa. Brak tego typu rozwiązania jest równoznaczny z uznaniem danej kategorii spraw za niewymagającą udziału społeczeństwa (zob. K. Gruszecki, Komentarz do art. 44 ustawy ooś., Lex-el 2013). Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r. sygn. akt II OSK 2415/14, zgodnie z art. 5 ustawy ooś, każdy ma prawo uczestniczenia, na warunkach określonych ustawą, w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jednakże przepis ten gwarantuje taką możliwość jedynie w sposób generalny, a do jej konkretyzacji niezbędne będzie przyznanie społeczeństwu takich uprawnień przez konkretną ustawę, której przepisy są podstawą prowadzenia konkretnych postępowań. Jeżeli konkretny przepis nie będzie przewidywał możliwości uczestniczenia społeczeństwa w danym rodzaju postępowań, oznacza to, że możliwości takiej nie ma.

W realiach rozpatrywanej sprawy z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, w której została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Podstawę prawną wydania tej decyzji stanowił art. 84 ustawy, który w przeciwieństwie do art. 79 ust. 1, nie wymagał na dzień wydania kwestionowanej decyzji zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. Zgodnie z art. 85 ust. 3 ooś, wg brzmienia na dzień wydania zaskarżonej decyzji, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniem dokonany z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz opinią organu, o którym mowa w art. 78. Z przepisu tego wynika, że obowiązek podania do publicznej wiadomości dotyczył wszystkich decyzji, bez względu na fakt przeprowadzenia, bądź nie, oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Wójt Gminy Sławno

wywiązał się z tego obowiązku, podając do publicznej wiadomości informację o wydaniu kwestionowanej decyzji w drodze ogłoszenia z dnia 04.01.2012 r., wywieszonego na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy Darłowo od 04.01.2012 r. do 02.02.2012 r. oraz na stronie BIP Urzędu Gminy Sławno, na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Sławno i tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce.

Zatem zarzuty wnioskodawcy w tej kwestii należy uznać za niezasadne, zaś analiza sprawy przedstawiona przez Skład Orzekający Kolegium w I instancji jest trafna, zatem skład orzekający Kolegium stanowisko to podziela w pełnym zakresie.

Trafne są także wyjaśnienia poczynione przez Skład Orzekający Kolegium w I instancji, a dotyczące braku wpływu Konwencji z Aarhus a tym samym braku naruszenia niniejszego aktu w związku z prowadzonym postępowaniem. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, umowy międzynarodowe są częścią krajowego porządku prawnego i muszą być stosowane w polskim porządku prawnym. Jednakże w przypadku Konwencji w Aarhus są to normy sformułowane bardzo ogólnie, które wymagają konkretyzacji w systemach prawnych państw, które podpisały tę Konwencję. Zatem zasadnicze znaczenie dla rozpoznania sprawy mają zatem zapisy ustawy ooś, wykładnia niniejszych przepisów i ich zastosowanie ma kluczowe znaczenie dla wydania przez Wójta Gminy Sławno decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, podczas, gdy organ I instancji przepisów niniejszych nie naruszył.

Nie znajduje także uzasadnienia zarzut rażącego naruszenia art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co w ocenie Pana skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 K.p.a. Przywołane przepisy zostały uchylone z dniem 15 listopada 2008 r. przez art. 144 pkt 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.2008.199.1227). Wskazany art. 11 stanowił, że decyzja wydana z naruszeniem przepisów dotyczących ochrony środowiska jest nieważna, niemniej na dzień orzekania w sprawie już od ponad 3 lat nie obowiązywał. Tym bardziej zatem nie znajduje zastosowania w niniejszym postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności i nie może być skutecznie podnoszony.

Kolegium ustaliło, że Wójt Gminy Sławno kwestionowaną decyzją stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określił warunki realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. Wójt Gminy Sławno prawidłowo przeprowadził procedurę uzgodnieniową, wskazaną w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś. Wystąpił pismem z dnia 05.12.2011 r. do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie, Wydział Spraw Terenowych w Koszalinie (k. 32 akt I instancji) oraz do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie (k. 31 akt I instancji) o wydanie opinii w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wnioskowanego przedsięwzięcia.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sławnie pismem znak: PS-N-NZ-4011/26/11 z dnia 02.11.2011 r. wyraził opinię, że nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia (k. 14 akt I instancji) i następnie podtrzymał to stanowisko pismem z dnia 09.12.2011 r. (k. 37 akt I instancji). Organ

ten stwierdził, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie będzie negatywnie oddziaływać na zdrowie i życie ludzi.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie postanowieniem znak: WST.K.4240.53.201.MC z dnia 04.11.2011 r. (k. 11 akt I instancji) wyraził opinię, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i następnie podtrzymał to stanowisko pismem z dnia 13 grudnia 2011 r. (k. 38 akt I instancji). Organ ten wziął szczegółowo pod uwagę uwarunkowania wymienione w art. 63 ust. 1 ooś szczegółowo analizując skalę i charakter inwestycji, wielkość zajmowanego terenu, zakres robót związanych z realizacją przedsięwzięcia, prawdopodobieństwo, czas trwania, zasięg oddziaływania oraz odwracalność oddziaływania, a także wykorzystywanie zasobów naturalnych, emisję i uciążliwości związane z realizacją i eksploatacją przedsięwzięcia.

Wójt Gminy Sławno, po zasięgnięciu ww. opinii, uwzględniając uwarunkowania wskazane w art. 63 ust. 1 ustawy ooś, wydał postanowienie w trybie art. 63 ust. 2 ustawy ooś., znak: RGPO.6220-16-7/2011 w dniu 19.12.2011 r., stwierdzające brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a następnie decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej inwestycji. Decyzja ta zawiera uzasadnienie, stosownie do art. 85 ust. 1 ustawy ooś oraz zgodnie z ust. 2 pkt 2 informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Organ odniósł się również do kwestii kumulacji oddziaływań, stwierdzając, że nie zajdzie zjawisko kumulowania. Tym samym całkowicie niezasadne są twierdzenia strony zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie w jakim zarzuca się organowi wydającemu decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach naruszenie art. 63 ust.1 pkt 1a, b, d, e, f,g ustawy o ocenach oddziaływania na środowisko. Należy także zauważyć, iż Wójt Gminy Sławno orzekał na podstawie ustawy w brzmieniu ustalonym tekstem jednolitym (Dz.U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227) i właśnie na ten czas rozpatrywany jest wniosek o stwierdzenie nieważności, zatem przepis ten na dzień wydania decyzji obowiązywał w następującej treści: „Art. 63. 1.Obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące uwarunkowania: 1)rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, z uwzględnieniem: a)skali przedsięwzięcia i wielkości zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji, b)powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, c)wykorzystywania zasobów naturalnych, d)emisji i występowania innych uciążliwości, e)ryzyka wystąpienia poważnej awarii, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii”.

W powyższym zakresie decyzja administracyjna zawiera uzasadnienie zgodnie z art. 85 ust.2 pkt 2 w myśl którego w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia

oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Objęta wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzja wbrew zarzutom zawiera w niniejszym zakresie pełne uzasadnienie karty 4-6 decyzji (akta organu I instancji karta 65-67), tym samym zarzut naruszenia przywołanej regulacji jest chybiony w tym także w zakresie w jakim zarzuca naruszenie przepisu art. 63 ust.1 pkt 1 lit. f i lit. g ustawy, ponieważ litery te do ustawy zostały wprowadzone poprzez art. 1 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1936) z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2017 r. W konsekwencji powyższego nie można skutecznie zarzucać naruszenia przepisów w postępowaniu nieważnościowym w sytuacji, gdy regulacje te nie obowiązywały na dzień wydania decyzji przez organ I instancji, tj. na dzień 4 stycznia 2012 r. Z zasady legalizmu zawartej w art. 6 ustawy kodeksu postępowania administracyjnego wywiezionej z przepisów art. 2 i art. 7 Konstytucji RP wynika, iż organy administracji publicznej działają na podstawie prawa i w jego granicach, zatem w realiach niniejszej sprawy zarzuty naruszenia prawa i to o charakterze kwalifikowanym nie mogą się ostać, bowiem Wójt Gminy Sławno rozpatrzył sprawę zgodnie z zapisami obowiązujących na dzień wydania decyzji regulacji prawnych. Jeszcze raz należy podkreślić, iż postępowanie nieważnościowe nie jest kolejną instancją zaś przedmiotem analizy sprawy w postępowaniu są przepisy obowiązujące na dzień wydania decyzji objętej wnioskiem o stwierdzenie nieważności.

W tym miejscu Kolegium pragnie podkreślić, że na mocy art. 73 ust. 1 ooś, postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. W wyniku analizy materiału zgromadzonego w sprawie, Kolegium ustaliło, że inwestor prawidłowo wystąpił z wnioskiem o ustalenie środowiskowych uwarunkowań dla planowanej inwestycji, załączając, zgodnie z art. 74 ust. 1 ooś kartę informacyjną przedsięwzięcia; poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie; w trzech egzemplarzach, wraz z ich zapisem w formie elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 5) ilekroć w ustawie jest mowa o karcie informacyjnej przedsięwzięcia - rozumie się przez to dokument zawierający podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, w szczególności dane o:

- a) rodzaju, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
- b) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
- c) rodzaju technologii,
- d) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia,
- e) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
- f) rozwiązaniach chroniących środowisko,
- g) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
- h) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,

i) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia.

Skład Orzekający Kolegium w I instancji ustalił, że przedłożony dokument spełnia te wymagania, zaś obecny Skład Orzekający Kolegium ustalenia te podziela. Przedłożona Karta informacyjna przedsięwzięcia nie zawiera podpisu, jednakże dla tego dokumentu, podpis nie był wymagany. Dopiero od 1 stycznia 2017 r. ustawodawca wprowadził wymóg zamieszczenia podpisu autora - wyłącznie w odniesieniu do raportu oddziaływania na środowisko. Ustawodawca nie określił ponadto żadnych wymagań, co do autora karty informacyjnej przedsięwzięcia.

W tym miejscu należy podkreślić, że w toku postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie ma miejsca na merytoryczną ocenę treści karty informacyjnej, gdyż przekracza ona ramy kontroli nadzorczej wyznaczonej w art. 156 § 1 pkt 2 in fine w związku z art. 80 k.p.a. Wymagałaby ona bowiem przeprowadzenia postępowania dowodowego właściwego dla postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań, co przeczyłoby zarówno funkcji stosowanego w postępowaniu nadzwyczajnym art. 156 k.p.a., jak i naruszałoby zasadę dwuinstancyjności postępowania nadzorczego (art. 15 k.p.a.). Niedopuszczalne byłoby oparcie ewentualnego rozstrzygnięcia stwierdzającego nieważność ostatecznej decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania na kryteriach ocennych, stanowiących w istocie polemikę z ustaleniami karty informacyjnej. Zastosowania sankcji nieważności nie można wyprowadzić z odmiennej oceny mocy dowodowej, na której organy orzekające w sprawie oparły ustalenie stanu faktycznego. Wady wyliczone w art. 156 § 1 k.p.a. mają charakter materialny i winny tkwić w samej decyzji jako akcie stanowiącym podstawę stosunku prawnego. Trzeba bowiem podkreślić, że postępowanie w trybie nadzwyczajnym, do jakich zalicza się stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej, nie stanowi trybu odwoławczego, niejako do trzeciej instancji i nie może być jako takie wykorzystywane.

W wyniku kompleksowej analizy akt postępowania zakończonego kwestionowaną decyzją, Kolegium rozpatrujące sprawę w II instancji stwierdziło, że nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. (wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa), co zostało wykazane powyżej. Nie zachodzą także pozostałe przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji, na które powołuje się wnioskodawca, tj. art. 156 § 1:

pkt 1) decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości –na podst. postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie znak: SKO.4200.2438.2011 z dnia 23.11.2011 r. decyzja prawidłowo została wydana przez Wójta Gminy Sławno;

pkt 5) brak podstaw do stwierdzenia, by decyzja była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;

pkt 6) brak podstaw do stwierdzenia, że w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;

pkt 7) brak podstaw do stwierdzenia, że zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Po przeprowadzeniu ponownie postępowania w sprawie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RGPO.6220-16-9/2011 z dnia 4 stycznia 2011 r., Skład Orzekający

Kolegium w II stwierdził, że w sprawie brak jest przesłanek wskazanych w art. 156 § 1 K.p.a., zatem nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji.

Odnoszą się natomiast do alternatywnego wniosku Pana [imię], by w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, potraktować jego pismo jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 k.p.a. oraz wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności, Kolegium orzekające w II instancji podziela ustalenia organu I instancji, że wniosek ten nie spełnia wymogów wskazanych w art. 58 § 2 k.p.a. Prośba o przywrócenie terminu nie została wniesiona w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jak wynika z treści wniosku, w dniu 21 marca 2018 r. wnioskodawca zapoznał się z decyzją Wójta Gminy Sławno, natomiast wniosek został złożony w dniu 23 kwietnia 2018 r., zatem termin nie został zachowany. Nie zachodzi również podstawa do wstrzymania wykonalności przedmiotowej decyzji ponieważ przedmiotem wstrzymania mogą być jedynie takie akty lub czynności, które nadają się do wykonania i wymagają wykonania. Przez pojęcie wykonania aktu administracyjnego należy rozumieć spowodowanie w sposób dobrowolny lub doprowadzenie w trybie egzekucji do takiego stanu rzeczy, który jest zgodny z rozstrzygnięciem zawartym w tym akcie. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja nie mieści się w katalogu decyzji nadających się do wykonania. Nie sposób wstrzymać wykonania takiej decyzji, która stanowi element szerszego procesu inwestycyjnego, a samodzielnie nie uprawnia do pojęcia określonych działań. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że proces inwestycyjny dotyczący przedmiotowej inwestycji został już zakończony.

Kolegium nie znalazło również przesłanek do przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, o co wnosił Pan [imię]. W art. 17 ust. 1 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych przewidziano, że orzeczenia kolegium zapadają po przeprowadzeniu rozprawy lub na posiedzeniu niejawnym. Orzeczenia wydaje się po odbyciu niejawnej narady składu orzekającego, obejmującej dyskusję oraz głosowanie nad orzeczeniem i zasadniczymi motywami rozstrzygnięcia (art. 17 ust. 2 u.s.k.o.). Jak zwrócono uwagę w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 12 stycznia 2017 r. (sygn. III SA/Gd 1005/16, LEX nr 2203391), sytuacje wymagające przeprowadzenia rozprawy określono w art. 89 k.p.a. Przewidziano w nim, że organ przeprowadza, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa. Organ powinien także przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Jeżeli nie są spełnione przesłanki z art. 89 k.p.a., kolegium rozstrzyga sprawę na posiedzeniu niejawnym. Strony nie uczestniczą w takim posiedzeniu, a organ nie ma obowiązku informowania stron o terminie posiedzenia, zaś ocena czy przeprowadzenie rozprawy przyczyni się do przyspieszenia lub uproszczenia postępowania, należy do prowadzącego je organu (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 sierpnia 2021 r. sygn. akt I GSK 2009/18). Jak trafnie orzekł Wojewódzki Sad Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 5 stycznia 2022 r. sygn. akt II SA/Po 277/21 celem rozprawy nie

jest więc wyjaśnianie stronom postępowania przesłanek, którymi kieruje się organ, ani polemika z jego stanowiskiem.

Konkludując nie można zgodzić się z zarzutami zawartymi we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej decyzją z dnia 20 lipca 2023 r. znak SKO. 4170.646.2023 r. jakoby prowadzone postępowanie nieważnościowe nie zostało przeprowadzone w kontekście szczegółowej analizy zarzutów zawartych w pierwotnym wniosku z dnia 23 kwietnia 2018 r. jak też w pismach z maja 2023 r. i czerwca 2023 r., przeciwnie analiza ponowna sprawy potwierdziła rzetelność i skrupulatność prowadzonego w przedmiotowym zakresie przez Kolegium w I instancji postępowania. Podsumowując powyższe wbrew zarzutom podniesionym przez Pana wydana przez Wójta Gminy Sławno decyzja: RGPO.6220-16-9/2011 z dnia 4 stycznia 2012r. określająca środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na budowie i eksploatacji jednej elektrowni wiatrowej o mocy 1,5 MW, wraz z infrastrukturą na działce nr 230 obręb ew. Jeżyce nie jest obciążona wadą rażącego naruszenia prawa o której stanowi art. 156 § 1 pkt 2 kpa i nie zawiera również innych wad określonych w art. 156 ust.1 pkt, 1, pkt 5, pkt 6 i 7 których występowania dopatruje się strona we wniosku z dnia 23 kwietnia 2018r. i jego uzupełnieniach z maja 2023 r. i czerwca 2023 r. Zarzuty sprowadzające się do wyeliminowania z obrotu prawnego z mocą wsteczną wydanej decyzji przez Wójta Gminy Sławno nie mogą się ostać, gdyż stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami organu merytorycznie rozpatrującego sprawę w I instancji.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

Na decyzję służy skarga (w 2 egz.) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, składana za pośrednictwem Kolegium (75-626 Koszalin, ul. Andersa 34) w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać dane wymienione w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1634).

Zasady uiszczania oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 535) wpis stały zgodnie z § 2 ust.3 pkt 3 rozporządzenia wynosi 200 zł. Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000.

Strona może zwrócić się do Sądu o zwolnienie od kosztów sądowych. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego
Agata Witkowska (spr.)

Członkowie:
Joanna Mojska

Joanna Lipińska

Otrzymują:

1. Wójt Gminy Sławno wraz z aktami
(teczka 1. nienumerowana, teczka 2. karty 1-78)
2. Wójt Gminy Darłowo
3. aa